

[Kristen Amby.]

Ligningsregler, Kommunerne bruger, og som de selv er Herre over, baade Fradragsregler og Tillægsregler, og hvilke faste Skatter man skal have.

Og for Sognekommunernes Vedkommende gør noget tilsvarende sig gældende. Der har Ministeren ikke kunnet give mig Oplysning om Sognekommuner paa under 2 000 Indbyggere, men kun nogle Oplysninger for visse Sognekommuner paa over 2 000 Indbyggere. Jeg henstillede, at man fik et Beregningsgrundlag for disse Kommuner, hvorefter man for det første lavede en ensartet Ligningsregel for Indkomstskatten, men ogsaa ansatte en ensartet Grundskat, ellers er der ingen Mening i at fortælle, at Uligheden er saa og saa stor. Det gjorde Ministeriet saaledes, at man beregnede, hvorledes Skatten vilde være under Forudsætning af en ensartet Ligningsregel, under Forudsætning af den halve Udskrivning paa fast Ejendom og den halve paa Indkomsten, og dér siger Ministeren i Bilagene til sit Forslag, at for disse Sognekommuner — nu nævner jeg igen de to Kommuner, som man har tilsvarende Beregninger for i det Bilag, jeg har fremdraget, Kommunerne G. og O., den bedst stillede og den daarligst stillede, og jeg nævner den bedst stillede først — ser det forfærdeligt ud. I Kommune G. betaler man af en Indtægt paa 1 200 Kr. 3 Kr., medens man af den samme Indtægt i Kommune O. betaler 44 Kr. Og slaar man op og ser, hvordan det vil være under den Forudsætning, at det samme Forhold var gældende med Hensyn til Grundskatter og personlige Skatter, og under Forudsætning af ensartede Ligningsregler, ser man, at i Kommune G., den bedst stillede Kommune, vil man betale 30 Kr. og i Kommune O., den daarligst stillede Kommune, 79 Kr., altsaa 2½ Gang saa meget.

Det, som Ministeren vil fortælle os, at der i Virkeligheden er en Forskel som mellem 3. og 44, passer altsaa ikke. Det skyldes ikke den store Forskel i Kommunernes Struktur eller den store Forskel i Indtjeningssevnen hos Kommunernes Beboere, men udelukkende de forskellige Ligningsregler. Ministerens egne Oplysninger, fremtvunget af mig, viser klart, at dette var rigtigt. Naar man undersøger dette mægtige Udligningsproblem til Bunds, viser det sig, at Forskellen mellem Skatten i den daarligst stillede og den bedst stillede Kommune er for Købstæderne godt 2 og for Landkommunerne omkring 2½ Gang. Saa meget mindre Grund er der da efter min Mening

til at paaberaabe sig nogen Nødstilstand, hvorefter det skulde være nødvendigt at gaa til den Lovgivning, Ministeren nu vil have os til at gaa ind paa.

Min næste Indvending mod Ministerens Forslag, som jeg i Fjor meget stærkt motiverede, og som ogsaa er stærkt underbygget, er, at Ministeren aldeles ikke i Skatteskalaen for fælleskommunal Indkomstskat tager noget som helst Hensyn til to afgørende Forhold, nemlig til Pengenes forskellige Købeevne, efter hvor de er tjent, om de er tjent i København, Provinsbyerne eller paa Landet, og heller ikke tager noget som helst Hensyn til den store Forskellighed, der er Kommunerne, væsentlig Købstadkommunerne, imellem med Hensyn til den indirekte Beskatning, idet man i en Kommune kan have en meget høj indirekte Beskatning, fordi man tager stor Overpris for Gas og Elektricitet, i en anden Kommune eventuelt ikke.

Disse to Ting, der er afgørende for, hvordan Skatteyderne skal behandles, naar man vil behandle dem ensartet, tager Ministeren ikke det ringeste Hensyn til. Han siger — det siger hans Forslag, det siger det igen i Aar, og det er det, der er saa urimeligt og saa udemokratisk —, at en Indtægt paa 3 200 Kr., nu tager vi en lav Middellindtægt for Byerne, i København skal betale det samme i fælleskommunal Indkomstskat som andre Steder. En Indtægt paa 3 200 Kr. i København, tjent af en Arbejder eller af en med en Arbejder ligestillet, et daarligt stillet Menneske, betaler det samme som en Indtægt paa 3 200 Kr., som er tjent ude i Skuldelev hos mig eller i en anden Landkommune, hvor enhver ved, at en Indtægt paa 3 200 Kr. regnes for en god Indtægt og er en forholdsvis god Indtægt, og at den, der har det, regnes for et velstillet Menneske.

Det er altsaa en demokratisk Minister, der, efter at være gjort opmærksom paa det Forhold — og det blev han gjort stærkt opmærksom paa i Fjor —, kommer igen og forelægger ganske uændret et Forslag, hvorefter man ikke tager det ringeste Hensyn hertil, skønt det, man vil, er en Ændring i den bestaaende uretfærdige Tilstand. Forstaa det, hvo der kan, jeg kan i alt Fald ikke. (Afbrudelse). Nej, jeg kan ikke forstaa, at man ikke tager Hensyn til et saa oplagt Forhold, som at Pengene har forskellig Købeevne i København og ude paa Landet, det kan jeg sandelig ikke forstaa, naar man roser sig af sit Demokrati.

Det er vel ikke det afgørende, om man faar et givet Pengebeløb eller ej, det afgørende er vel, hvad man kan købe for